

Takács E. Ildikó

REMÉNYTELJES REALIZMUS

Anyai dédapám
Köröstarcsa megbecsült
nagygazdája volt,
az emberek tisztelték, szerették,
istenfélőként
ő a hazának, családnak élt.
A Nagy Háború után
vagyonát hadikölcsönbe
fektette,
mind el is vesztette.
Az öt lányát, bár nehezen,
kis hozománnyal
férjhez adta,
a jó Isten nyugosztalja.
Minek is lett volna több föld, vagyon,
a keveset is elvette
a kommunista hatalom.
Így már nem öröklődött tovább
semmi,
maradt a szorgalmas munka,
mert a sóhajok,
a 30-as évek elveszett boldogsága után,
bűnnek számított.
Az apai dédapám s majd nagyapám
kevés földön gazdálkodva élt,
tisztos szegénységben, de hitben
nevelte hat gyermekét,
és az egyház taníttatta egyik
tehetséges fiát.
Ő és a nagygazda lányunoka
keltek egybe
s lettek a szüleim,
az úri kispolgári
és a friss, értelmiségi kultúra -
ötvöződött így.
Átélték együtt még egy háborút
és '56-ot,
közös évtizedek sok örömét,
de jóval több nehézet.
Az én nemzedékem
tőlük suttogó beszédet
kapott,
a nem remélt szépről, múlttól

és az egyik családtagról,
ki orosz fogságban szenvedett,
hangosan beszélni ezekről,
nem lehetett.
A család és a rendszer
kettős-nevelést adott,
egyik a vallást, a másik az anyagtudatot,
egy idő után
mindkettő megkopott.
Ifjúságom a 60 -70-es évekre
esett,
az akkori fiatalság saját erejét túlbecsülve,
lendült munkába,
nagy akarással, tudással, hittel, reménnyel -
és nagyon szegényen.
A sok elfoglaltságnak a gyereknevelés
látta kárát,
kevés volt a Biblia
és a mesélt családi történetek -
a valós Történelem.
A megváltásnak hitt rendszerváltás
csak részben hozta el
a remélt jókat,
hisz az ember, ki a világban világát éli,
nem változott a Teremtés óta.
Az isteni időtlenségben,
létidőnk a prófétáló őseinktől csak ajtónyi
távolságra van,
és a fejlett technikától sem lettünk másak,
sem jobbak.
Az Úr adta ezt a lehetőséget is,
Ő, ki öröktől fogva létezik,
és egyszer majd mindent, de mindent
helyreigazít.
Addig az segít,
Isten szemével látni a múlt
s jelen történéseit,
így maradhat meg földi létünkben a hit,
a remény, a szeretet,
ezt adhatjuk tovább unokáinknak is,
mint a legtöbbet,
mi éltethet.

Takács E. Ildikó:

ŐSZRE HANGOLVA (haikuk)

Fuji kitekint
ősz rőtörös ablakán
ködfátyol lebben.
*

Vetkőznek a fák,
őszi napban fürdőznek
tavaszt álmodva.
*

Szeptemberi Nap
a bőröm alá kúszik,
barnít még fénye.
*

Tó vize igaz
azt tükrözi, ami van -
színpompás a táj.
*

Körös hús vize
zöld-fodró hullámai
sodornak feléd.
*

Kóbor kis szellő
finom simításában -
téged érzek.
*

Múló időben
időtlen hiányod ég –
olthatatlanul.
*